

РІВНЕНСЬКА ОБЛАСНА БІБЛІОТЕКА
ДЛЯ МОЛОДІ

писати про війну
&
говорити про війну
&
читати про війну

Погляд через книги:
письменники, які розповідають
світу про Україну

ІНФОРМАЦІЙНО-БІБЛІОГРАФІЧНИЙ
ВІДДІЛ

2025

Українське слово проти війни звучало за кордоном ще до початку повномасштабного вторгнення. Після 24 лютого 2022 року кожна поява українців на зустрічах із читачами та інших акціях у різних країнах - це шанс нагадати іноземцям про війну в Україні.

Попри труднощі, а часом і відвертий спротив, українські письменники активно просувають інтереси України у світі. Вони розповідають світові правду про цю війну росії проти України; створюють та розповсюджують нові українські сенси та символи; ведуть інформаційну боротьбу з агресором; пишуть прозу та пишуть таку поезію, які стають народними піснями; документують своїм праведним пером злочини окупантів; дають інтерв'ю іноземним медіа; збирають для ЗСУ донати та гуманітарну допомогу по всьому світу; просять зброю для країни та вимагають міжнародного суду для російських військових злочинців; відкрито протестують проти медійних подій з участю росіян.

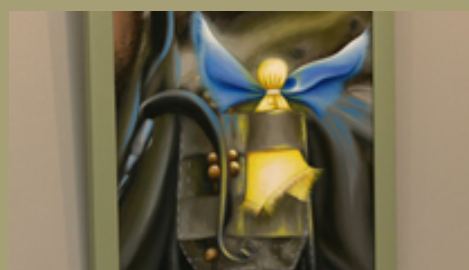
Така творча активність забезпечує появу українських письменників в інформаційному просторі і сприяє увазі до нашої країни.

Це спосіб достукатися до іноземців і показати, що Україна - сучасна країна з розвиненою культурою, основою якої є українське слово.

GLORY TO UKRAINE

Митці Рівненщини активно реагують на війну, створюючи твори, що відображають біль, стійкість та надію, від поезії (Андрій Пермяков, Юрій Матвійчук, Тетяна Камеристова, Олександр Ірванець, Ірина Баковецька, Віта Климович), до живопису (Юрій Журавель, Руслан Міненко, Анна Шабанова, Євгенія Базелюк, Анна Вітрук), які експонуються у виставках, та участі у проєктах, що документують досвід війни, видаючи колективні збірки, як-от «Наше слово - меч духовний», твори цих митців увійшли до антології «Досвід війни: українські голоси».

Їхні роботи демонструють, як мистецтво стає терапією та голосом нації у складні часи

“Янгол-Охоронець”. Анна Шабалова. Рівне

Питання про те, як митці Рівненщини осмислюють та відображають війну у своїй творчості, є надзвичайно актуальним і глибоким. Воно відкриває широкий пласт культурного спротиву, терапії та фіксації історичних подій через призму мистецтва. Творчість у часи великих випробувань стає не просто естетичним вираженням, а потужним інструментом підтримки бойового духу, збереження національної пам'яті та навіть своєрідним зціленням для душі. Митці Рівненщини, серед яких є поети, прозаїки, художники, музиканти та майстри декоративно-прикладного мистецтва, активно долучаються до цього процесу, створюючи твори, що сповнені болем, надією та незламністю.

Андрій Пермяков. Письменник, театральний виконавець, Рівне

«Хто ж я є? Автор на сцені. Автор не лише текстів, а й їх сценічного втілення.
Сторітелінг у віршах і сценах.
Віршоу - стиль моїх перформансів»

Пермяков точно знає наскільки важливо підтримувати бойовий дух нашого народу в період війни.
А ще впевнений, що культура також має надзвичайно важливу роль для нашої великої перемоги.
Його слова проймають душі та серця, а поезія викликає найрізноманітніші емоції:
від сміху до сліз ...

У форматі документального театру в Рівному у великому фойє залізничного вокзалу презентували книгу Андрія Пермякова **«Залізна евакуація»** про героїзм працівників української залізниці.

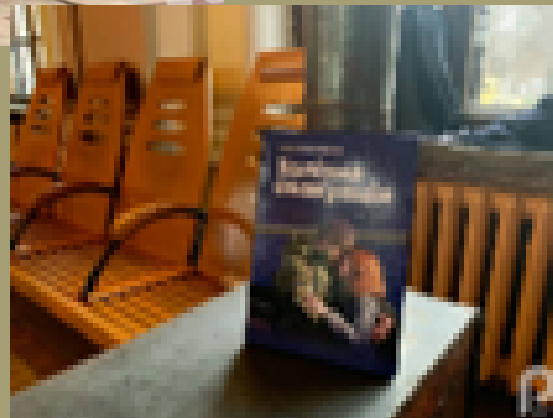
Під гуркіт потягів провідні рівненські митці та запрошені гості повернули присутніх у часі на заповнені людьми вокзали, до розбитих колій і обстріляних станцій, до найбільшої в історії залізничної евакуації.

«Я проводив інтерв'ю з кожним героєм, щоб втілити їхні історії в оповідання з авторським поглядом на кожну подію. Форма подачі матеріалу не випадкова. Оповідачем є внутрішній канал комунікації «Укрзалізниці» - букса. Це пристрій, по якому стукають залізничники перед відправленням потяга. У книзі зібрані історії зі всієї України. Їх об'єднує спільна теза героїв. Вона, наче вірус: «чим я можу бути корисним своїй країні» або «я просто виконую свою роботу».

Документальна цифрова повість про потяг до перемоги»

Пермяков, А. Залізна евакуація / А. Пермяков. - Київ : Артіль, 2022. - Книга. - 104 с

І саме з таких особистих історій і складається історія евакуації та наша Велика Спільна Історія! А історія провідниці Ірини Юрченко, матері фотографа Азовсталі Дмитра (Ореста) Козацького, стала відома на всю країну, попала в сценарії фільмів, навіть у комікси.

Андрій Пермяков. Письменник, театральний виконавець, Рівне

Збірку віршів та оповідань іспанською мовою «Ucrania. Los tiernos vencerán» рівненського письменника Андрія Пермякова презентували на міжнародному книжковому ярмарку в Буенос-Айресі.

Вірші Андрія Пермякова увійшли в збірку "Римова.Війна". Письменник каже, що його поезії та твори інших авторів мають надихати людей та давати надію у ці непрості часи. Це не перша збірка, куди увійшли вірші Андрія Пермякова. Та письменник радіє, що його поезії на одних сторінках разом з найкращими поетами України. Велика війна вплинула на творчість багатьох українських поетів. Андрій Пермяков зізнається, що його вірші стали більш серйозними.

Виживуть ніжні... і переможуть!
Ніжних на всій земні кулі обожнюють.
Знають із самого дня народження
Ніжні, що виживуть та переможуть!
Ми стали сильнішими, хоча майже сивими,
І не уявляли на що ми спроможні,
Відтак залишаймося завжди красивими,
Так виживуть ніжні... і переможуть...
У кожному подиху, погляді, дотику,
У кожному слові та в усмішці кожній
Ми відчуваємо вірою й досвідом
Що виживуть ніжні... та переможуть
Ми станемо ще вродливіші та гожі
Ще більше щасливими, більше заможними,
Ми все подолати та втримати зможемо
І виживуть ніжні... і переможуть
Ніжні спиняють навали ворожі.
Ніжність, як сонце, в серцях ототожнюють,
Ніжні - як діти, як воїни Божі.
Виживуть ніжні... і переможуть
Хей, Ленка, Хеленка, творчиня «нетленки»,
що з ніжністю всіх читачів заворожує,
Вже знають дорослі і вчаться маленькі,
Що виживуть ніжні... і переможуть!

Виживуть ніжні.
Для ніжності Бог пропонує відстрочку.
«Виживуть ніжні» -
Звучить як пророцтво.
Виживуть ніжні,
Полюблять ближнього,
Закохаються у ближнього
Світлі та темні, лагідні й хиж,
З Одеси до Києва, від Сарн до Ладижина,
І з ніжністю будуть нести свій хрест.
Виживуть ніжні - як маніфест!
Виживуть ніжні - онлайн та в офлайн,
Тайні, реальні, Ніжно-брутальні.
В хатинах, квартирах, колибах, пентхаузах,
В апартаментах, палацах та мазанках,
Святі, марнославні, соромні та грішні,
Кіношні та книжні, верхні та нижні -
Виживуть ніжні. ...
Виживуть ніжні - як ворожба.
Ніжність - не слабкість, а боротьба.
У притчах, в казках, на землі та в раю
Ніжні відстоюють правду свою.
Сонце в долонях, пшениця у жменьках
Навіть ненависть до "вороженьків"
З присмаком люті, зневаги й жалю.
Ніжні відстоюють ніжність свою.
Вже декілька лютих від лютого тижнів
Попіл війни летить сіро-сніжний.
Ніжність у серці - як камінь наріжний,
Світяться ніжні і виживуть ніжні.
Бо ніжні за суттю своєю - вільні,
А вільні за суттю своєю - сильні,
Бо ніжні насправді неймовірно круті,
виживуть ніжні, як не крути...

- Восьмий день, восьмий рік війни
ми під обстрілами сатани.
України доньки та сини.
Восьмий день, восьмий рік війни.
Стоїмо по всій лінії фронту
безсумнівно та безповоротно
в малих селах, в великих містах,
на кордонах і на блокпостах,
в наших водах і на летовищах,
у підвалах та бомбосховищах.
Стоїмо в військоматах, в лікарнях,
за станками, в аптеках, в пекарнях...
Разом з воїнами - волонтери,
журналісти - на стражі в етері,
всі: митці, вчителі, лікарі -
стоїмо. На своїй землі.
Восьмой день, восьмой год войны.
Остаемся стране верны.
Вяжет сетки с глазами грустными
моя школьная училка русского...
І від путінських псів -опричників
на шляхах стоять залізничники.
На постах своїх - без патетики -
світла воїни - енергетики.
І поети стоять з "Кобзарем"
в День письменника (за календарем) -
хто зі зброєю, а хто з віршами,
хто з метафорами, хто з «калашами».
З недолугого арлекіна
справжнім став Президент України.
Як ніколи сьогодні єдина
українська велика родина!
(Хай банальна, та точна рима).
Орки, нелюди, пропагандони
підуть всі "на концерт Кобзона".
Стоїмо. У нас віра в очах.
З нами янголи на плечах...

Олександр Ірванець Поет та прозаїк, сатирик, Рівне-Київ

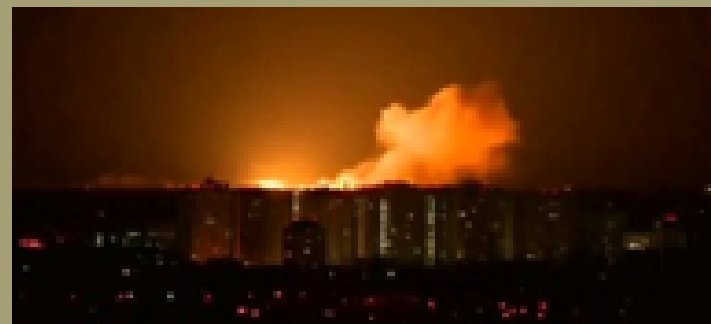
Олександр Ірванець про війну: Ось і знову ми творимо історію, як 18 років тому, як 9 років тому. Якась така циклічність відслідковується: 2004-2013-2022. Два Майдани, а тепер ось і війна. І всі три рази дії народу України були - всупереч Росії. Ось тому й об'єдную я ці три дати. Повстання - воно і під час війни повстання, загальнонародний протест, цілковите неприйняття позиції і дій країни з північного сходу. Тільки тепер Майданом для нас вже стала вся Україна... Аби ж це востаннє... - в поляків є прислів'я "DO TRZECH RAZY SZTUKA".

Ірванець разом із Юрієм Андруховичем та Віктором Небораком є одним із засновників літературного гурту "Бу-Ба-Бу". Його поезію перекладають англійською, німецькою, французькою, італійською, шведською, польською, білоруською мовами. З початку 2000-х працює в драматургії та прозі. Автор понад двох десятків книг та численних публікацій у часописах і альманахах Європи й Америки. П'єси Олександра Ірванця були поставлені в різних країнах, зокрема в Німеччині, Україні та Польщі

"Зараз воюють хлопці, письменники. Воює Артем Чех, Капранов десь у камуфляжі. Воює Андрій Кокотюха, найбільш плідний письменник, автор близько 80 романів. (Ви уявляєте? Я три написав. А молодший за мене на років 15 Кокотюха написав 80!) Воює Сергій Татчин, прекрасний поет із Вінниці. Воює Ігор Мітров, воює Євген Манженко, воюють Борис Гуменюк, Олексій Биков. І це справді добрі поети й прозаїки. І я думаю, що якщо хтось і знайде оці слова про війну, то це будуть вони. Бо вони мають право. Можливо, я не маю права писати про війну, а вони мають право".

З міста, що ракетами розтрощене,
До усього світу прокричу:
Цього року у Неділю Прощену
Я, здається, не усіх прощу!
Свите-свите, гарно ж ти нас кинув!
Та у пеклі цих страждань-терпінь
Все ж стоїть золотoverхий Київ,
Буча, і Гостомель, і Ірпінь.

Я вже старий, та не хворий і не інвалід.
Тож не старайся, враже, й мене не залякуй!
Руский воєнний літак, корабель, вертоліт!
Тобі вже й без мене сказали: пішов ти на...й!
Поки що я ще не взяв до рук автомат.
Але скажу я вже зараз, відверто, без страху й
Сорому за нецензурну лексику (мат):
Руский воєнний!
Іди з України на...й!

**"Ніколи не пробачу Росію!"
Олександр Ірванець написав
потужний вірш, ховаючись від
ракет та бомб в Ірпені**

Ми усе здолаєм і вистоїм!
Потім ще і рештки приберем
Тих усіх, котрі тут були прислані
Вузькооким лисим упирем.
З вами й я і вистою, й вцілю,
Як у землю рідну міцно впрусь.
Я ніколи не прощу росію.
... Чом ж відводиш очі, білорусь???

Ірванець, О. Пісні війни : вірші
останніх років / О. Ірванець. - Київ :
Дух і літера, 2014. - 40 с.

«Відьомська кров» — роман Олександра Ірванця, написаний після початку повномасштабного вторгнення, що вийшов друком у видавництві Vivat у 2025 році. Сюжет твору рефлексує на знайомі та болісні для українців сюжети: події розгортаються в часи повномасштабної російської війни 2022 р., коли багато людей стають біженцями в інших країнах, зокрема й Німеччині.

Ірванець, О. Відьомська кров / О.
Ірванець. - Київ : VIVAT, 2014. - 192 с.

Олександр Ірванець виголосив лекцію у Любліні. Темою цієї зустрічі стала «Сучасна українська література як дзеркало війни».

Максим Кривцов “Далі”. Військовий, поет, художник, режисер, Рівне

«... Війна - це міцелярка, що змиває косметику з обличчя. Вулиць, планів, поведінки. Це сапа, що викошує полин й водночас лишає гіркий присмак незворотності. На війні ти стаєш собою. Тобі не потрібно грати ...».

Максим Кривцов (22.01.1990 – 07.01.2024) десять років життя провів на фронтах російсько-української війни. Незадовго до загибелі видав дебютну поетичну збірку **“Вірші з бійниці”** у видавництві “Наш Формат”, яку було визнано однією з найкращих українських книжок 2023 року за версією українського ПЕН.

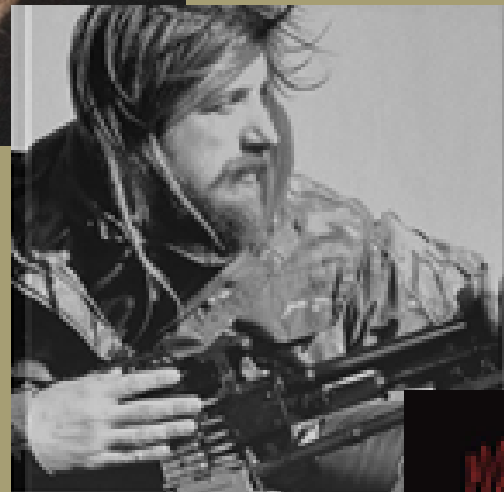
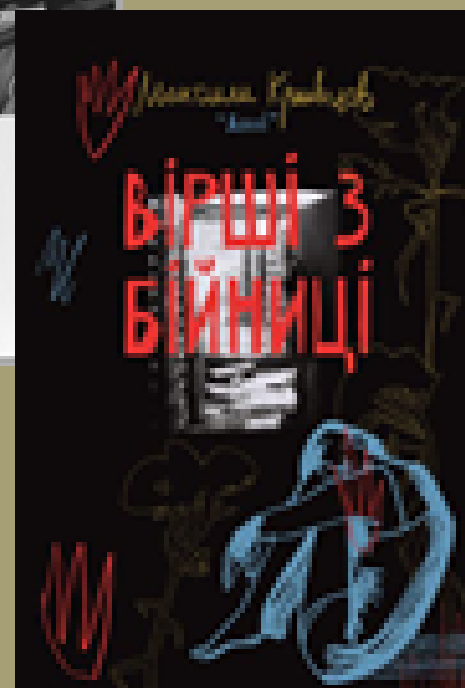
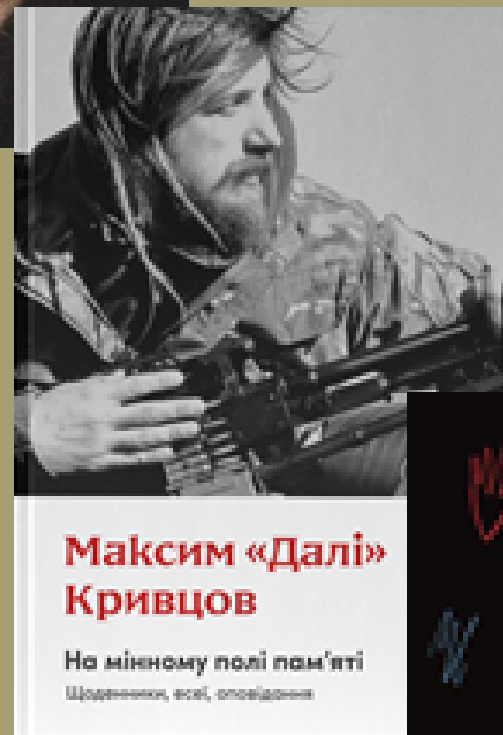
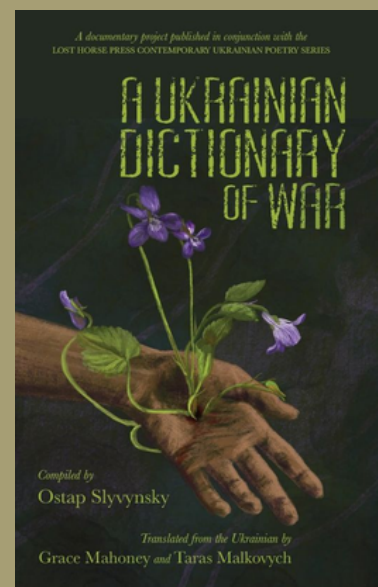
Кривцов, М. “Далі”. На мінному полі пам’яті. Щоденники, есеї, оповідання / М. “Далі”. Кривцов. - 2-ге вид. - Київ : Наш формат, 2025. - 416 с.

Кривцов, М. “Далі”. Вірші з бійниці : поезії / М. “Далі”. Кривцов. - 2-ге вид. - Київ : Наш формат, 2024. - 192 с.

«... Я не пропоную вам читати мої вірші. Я хочу, щоб ви були поруч. Спирались на обвалену стіну. Дихали разом зі мною сирістю і порохом. Розповідали мені про улюблені книжки. Щоб ми разом слухали, як співають птахи на початку весни і працює ворожа техніка на дванадцятую годину. І тоді варто разом підійти до бійниці ... І подивитись ...».

У США вийшов «Словник війни» Остапа Сливинського з присвятою Максиму Кривцову

Максим Кривцов “Далі” Військовий, поет, художник, режисер, Рівне

Малюнок Юрія Журавля

Твори поета - верлібри. Верлібр Максима Кривцова належить до верлібрів ланцюгового типу. Фактично йдеться про верлібр, побудований за принципом кадрів. Верліброві поезії Максима Кривцова виразно метонімічні: цілісну картину поет зображує через показ її частин. І такий “атомізований” підхід диктує як руйнівна сутність війни (коли людина будь-якої миті може перетворитися на шматки - руки, ноги, голову), так і потреба людської психіки фіксуватися на деталях, аби опис не став механічною сухою статистикою

Схил важкий, підніматися тяжко,
Я зберу свої сили до купи.
Та туман розлягається кучно,
Захищає тебе, як той купол.

Заховаюсь в шарах молока
Та в парний солодкий туман,
Там в підмогу літо й зима,
Підготую ретельно свій план.

Попереду міні-розтяжки,
Схил важкий, підніматися тяжко.
Порахую тихенько до ста,
Там, де ти, панівна висота.

Там де ти, панівна висота,
Я ретельно готую свій штурм,
Щоб уникнути всіх тортур,
Коли небо відкриє вуста...
Боже, вір в мене...

Панівна висота
Там, де ти, панівна висота,
Я реально готую свій штурм,
Щоб уникнути всіх тортур,
Коли небо відкриє вуста!

Готуватиму довго свій план,
Розрахую екіпу й б/к,
Порахую тихенько до ста,
Там, де ти, панівна висота.

Не чекатимеш, не заснеш,
Запечатана і замріяна,
Лоскотатимуть трави з звірами,
Літа з зимами, літа з зимами.

Боже, вір в мене!
Забере мене
Над сузір'ями божевілля!
Боже, вір в мене!
Збережи мене
Над сузір'ями божевілля!
Боже, вір в мене!
Боже, вір в мене!

Пісні за віршами Кривцова, під назвою “Жовтий скотч” та “Панівна висота” виконав Yurcash (Юрко Юрченко) для фільму “Наші котики” – пригодницької комедії про українських військових у 2014 році. Під час повномасштабного вторгнення Юрченко Yurcash записав ще дві пісні на слова Кривцова – “Панівна висота” та “Він з ЗСУ, вона з ТРО”.

Юрко Юрченко, Yurcash: "Тікати від війни – дурна справа" (про пісні на вірші Макса Кривцова)

Yurcash - Панівна висота [Official Audio] - YouTube

“Вірші з бійниці” Максима Кривцова у 2025 р. вийшли друком у Франції

“Вірші з бійниці” Максима Кривцова - найкраща перекладна поетична збірка 2025 року в Литві

"Книгу Максима Кривцова боляче читати. Це розповіді молодого українського поета, який загинув у війні за свободу, про життя, у якому поруч — пісні The Rolling Stones; дівчина, яку тримаєш за руку; дим трави; і темрява, що пожирає сонце, хмари, птахів, людину й небо. Це вірші, яких Максимові краще було б не мати нагоди написати", — відгукнулася про збірку членкиня журі Рамуне Брунзайте.

Тетяна Камерістова. Письменниця, начальник служби зв'язків із громадськістю, речниця Рівненського обласного ТЦК СП, Рівне

Висока, струнка, немов тополя, з модною стрижкою, глибокими озерцями добрих очей та мелодійно-кришталевим голосом... Якщо побачити Тетяну Камерістову без пікселя, точно не здогадалися б, що переді вами – майор ЗСУ з ліричним позивним **«Мавка»**

На непростих життєвих віражах Тетяна зробила вибір на користь української армії: в далекому 2007-му Вступила до Львівської академії сухопутних військ України і стала військовою. В 2015-му поїхала на схід. Пильно вдивлялася, що накоїв «руській мір» насамперед у головах людей. І розуміла: великої війни не уникнути... Вже у 2019-му працювала на сході як офіцер цивільно-військового співробітництва. Отримала поранення, перенесла операції. Але саме там глибоко осягнула своє призначення на землі. Бо коли старша жінка цілує тобі руки за те, що принесла води, – це перевертає і світогляд, і душу ...

«Пробачте мене, що я пахну війною»

«Пробачте мене, що я пахну війною,
За бруд, що на пальчиках, вибачте теж...
Пробачте мене, що вернулась з двобою,
Де клята війна загубилася меж...
Пробачте усіх, тих, хто пахнуть війною,
Бо ви і вони - то два різні світи...
І платять вони дорогою ціною,
ці люди війни
Й світло їх самоти...»

21 березня 2023 року у Всесвітній день поезії відбулася презентація першої книги **«Така як є. Сповідь між рядками»**. Гроші, отримані від продажу книг, пішли на потреби ЗСУ. Друга книга Тетяни **«Крила, обпалені війною»** вийшла 13 червня 2024 року. У збірку увійшли вірші, присвячені здебільшого медикам 117-ї бригади. Історія Тетяни Камерістової — це приклад незламності та самовідданості. Пройшла складний шлях від рядового солдата до майора ЗСУ. Її творчість та військова служба показують, що навіть у важкі часи можна знайти натхнення та сили підтримувати інших.

Камерістова, Т. Така, як є. Сповідь між рядками : збірка поезій / Т. Камерістова. - Рівне : Волинські обереги, 2023. - Книга. - 88 с

Збірка виключно про війну. Про всі емоції, які переживає нинішнє суспільство під час війни. Це і про втрачене дитинство. Це про відчуття людей на війні - власне в окопах. Це про моїх друзів побратимів, які загинули на війні. Назва зародилася за одну секунду. Чомусь були крила, чомусь вони були обпалені війною. Крила це моя муза, моя фантазія. І коли стає доволі складно я перестаю писати, десь мені стає дуже боляче. І, власне, через це крила обпалені війною", - авторка збірки "Крила обпалені війною" Тетяна Камерістова

Камерістова, Т. Крила, обпалені війною : збірка поезій / Т. Камерістова. - Рівне : Волинські обереги, 2024. - Книга. - 126 с

Ірина Баковецька-Рачковська. Письменниця, журналістка, дослідниця Полісся, Рівне

”Моя творчість присвячена рідному Полісся, найперше, а Полісся - це завжди боротьба. Вірші і про війну яка вже давно триває, ще від УПА і до сьогодні. Це вірші з циклу ”Полісся як всесвіт” - вербально-сакральні тексти в поєднанні з голосом предків, із своєю рідною візуально-звуковою рефлексією, містерією”, - пояснила Ірина Баковецька.

”Мистецька тероборона”: рівнянка Ірина Баковецька-Рачковська презентувала співану етнопоезію:

Веде українців війна до нашого Рівного,
Полісся, як Бог, хова їх за древню пазуху, –
В період зміни свідомості докорінної,
В період зміни позиції докорінної –
Від сателіту до Мільєранського казусу.
Україна в жертвоприношенні
Крізь призму окультних вір:
Згорів ”Синій бик”, ”Гороховий звір”;
До Бога димом донецький театр;
У муках палають чернігівські книги!
Рівне прийма, як гора Арарат,
Їх переселені душі у біженців,
Полісся знімає вериги
Евакуацій із міст-Героїв.
Ця земля, де мох і болото,
Де й досі печі палять корою,
Де повстанські пісні у етері,
Стала прихистком Муз
І столицею волонтерів!
Рівне стало Стіною пЛАчу,
Одигітрією і Покровою,
Розаріями і стигмами
Всіх, що встигли,
Для тих, хто малою кров’ю,
Вазони лишачи в’янути,
Лишаючи мертвих, щоб колись повернутися
Вдихаючи спокій Соборною
Душею, легенями, пазухами...
Нам тепло у Бога за пазухою,
Єдиним, кровним, соборним!

Цієї війни, як п’ятої пори року,
Стільки нових молитов!
Стільки нових прокльонів,
Що сьоме коліно не виб’є поклонів,
Не винесе єпитимій!
Сільські льохи, обслиняні слимаками,
Стали церквами,
Куди дитину і бабу стару на рядні
Під святий омофор дубової кришки:
Вони не такі не одні,
вони не самотні –
Господь поміж них,
Аж надто відчутно, хоч і нишком...
Люди вчаться жити під світом –
В підвалах, метро, тунелях.
З’являться тоді з-під землі,
Коли хтось помре –
Виносити тіло, яке вже жодний місяць...
І як би вже хто не зомлів,
Яким би не будь переймам –
Пологи і смерті у світі коріння дерев.
Наче у фільмі за Реймі,
Але сценарій від Іоана...

Одного разу, смертю смерть подолавши,
Люди вийдуть зі свого Аїду –
побачать родинні склепи –
У дворах, у дитячих пісочницях,
Крізь отвір віконної рами,
Крізь балки розбомблених храмів,
З боків обгорілих підгузків,
Засохші дитячі кінцівки.
Цієї війни, як п’ятої пори року,
З’являються юні святі для ікон,
Щоб скрізь, – у притворах і вітарях!
Ми вистоїм, як вино для Причастя
У темних льохах під Всевидячим Оком
І будемо вчитися жити на цвинтарях,
Як на Великдень!..

Баковецька-Рачковська І. Полісся як Всесвіт/
І Баковецька-Рачковська. - Київ : Саміт-Книга,
2023. 44с.

Баковецька-Рачковська І. Поминальний
хліб. Хліб, який їдять після смерті. Київ :
Артіль, 2023. 48 с.

У 2025 здобула науковий ступінь
доктора філософії з релігієзнавства.

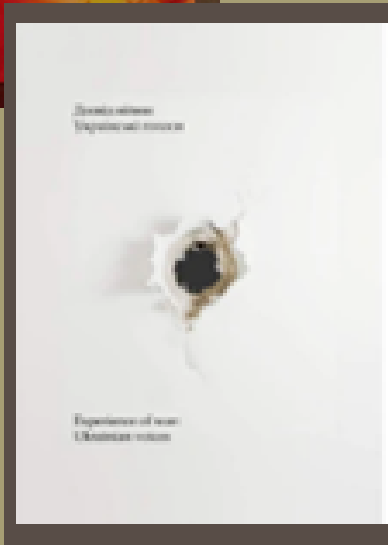
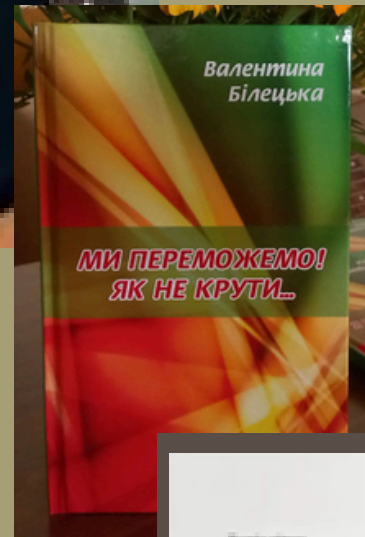
Ірина Баковецька-Рачковська створює
патріотичні перформанси на основі релігійних
і сучасних подій. Вони присвячені культурі
пам’яті про наших захисників та захисниць, які
вже відійшли в засвіти. На думку пані Ірини,
учасники заходу завдяки народним традиціям
підсилюють в соціумі питання української
ідентичності та патріотизму, за які захисники
та захисниці йдуть на війну, що розпочала
росія проти України.

Ірина Баковецька, авторка книги-перформансу відтворила давній поминальний обряд Полісся: «святкування Дідів». Звучання автентичного співу та українського традиційного інструмента ліри поєдналося з віршами пані Ірини та естетикою поліського народного одягу. У перформансі брали участь матері та дружини загиблих воїнів Збройних Сил України. Саме вони винесли 8 видів поминального хліба, випеченого майстринями із Рівненщини.

Юрій Матвійчук. Поет, музикант, вчитель, Остріг - Рівне

«Коли у тебе виходить збірка віршів на військову тематику це надихає ...».

Твори Юрія Матвійчука, поета з Острога увійшли до антології **«Досвід війни: українські голоси»** у рамках проєкту Experience of war: Ukrainian voices за підтримки Британської Ради та Європейського Союзу.

Збірка патріотичної поезії **«Я ще маю бути!»** видана ще влітку 2024 р., проте широкій публіці стала відома тільки нещодавно.

Книга спочатку мала назву «Ми переможемо! Як не крути!» і вона мала б таку назву і для мене і для Валентини Білецької. Я ж хотів мати свою назву і ми з редакторкою Ярославою Жовтан вирішили, що найкращим варіантом буде назвати збірку «Я ще маю бути!», - ділиться музикант.

Тема війни дуже близька Юрію Матвійчук, так як на фронті загинули двоє членів родини, і тому він акумулює свій біль від пережитого у віршах.

Передчасно крокують у військо Небесне герої,
з ким пліч-о-пліч ішов і смерті дивився у вічі...
Ніхто знати не може поворотів життєвих і долі.
Тебе вже ніхто не замінить і біль не залічить...

Розбиті дороги Херсонщини ще пам'ятають,
як ноги твої ступали, звільняючи метр за метром...
А тепер лише спогади серце стомлене крають -
найдорожчим за свободу країни пожертвував...

У бахмутських руїнах лишились слова і думки,
лишилось мовчання, гори пережитого болю,
там постаріли не на дні, не на тижні - на роки,
там шматочком останнім хліба ділився зі мною...

Навіки тепер побратим. Назавжди тепер в строю.
На щиті. Нескорений. Українським прапором вкритий...
Ніколи не лишив в біді. Не зрадив ніколи в бою.
Лишень шкода, що так мало судилось прожити...

Війна забирає на небо найкращих...
Війна забирає на небо найкращих,
майбутніх батьків синів своїх й дочок...
Ти так рано пішов і не попрощався,
лишивши для нас лиш туги шматочок

у серці, що вічно тебе пам'ятатиме,
і сльози - не сльози, а крики й вода...
Ніколи, ніколи не станеш ти татом,
не колихатимеш сина, щоб він засинав...

як тебе колись колихали батьки,
за тебе молились, коли сильно боліло,
а зараз в дорогу останню, квіти й вінки,
віддав ти життя своє за Україну...

«Безмежно тишуся тим, що маю честь бути одним зі ста авторів України, твори яких увійшли до антології «Досвід війни: українські голоси», що вийшла за підтримки Британської Ради та Європейського Союзу. Все буде Україна!», - написав Матвійчук

Оксана Забужко. Письменница, літературний критик, філософиня

«Війна України за незалежність покликана підчистити помилки 300-літнього циклу людської історії»

8 березня 2022 року Оксана Забужко виступила перед Європарламентом: письменниця виголосила промову, присвячену війні в Україні. Вперше в історії Європарламенту на пленарній сесії виступила зі зверненням людина, яка не є ані громадянином ЄС, ані посадовою особою: "Українці є сильною нацією. Це на Заході багатьох здивувало. Як би не так, ми вижили сталінський геноцид та голодомор. Я зі сльозами на очах висловлюю захоплення моїми землячками, які разом з чоловіками б'ються. Вони вступили в армію, змогли управляти постачанням необхідних речей, вони народжують дітей у сховищах під наглядом лікарів,"

За свої заслуги у липні 2023 року Забужко отримала найвищу нагороду Франції - Орден Почесного легіону. "Забужко - українська письменниця, відома в усьому світі, яка бореться за захист української мови та культури," - заявив у відеозверненні французький посол Етьєн де Понсен.

"Наша Європа" - це не просто збірка есеїв — це інтелектуальна мапа нової Європи, яку формує досвід війни, культури й людяності.

Що робити, коли старий світовий порядок зруйновано, а сила стає важливішою за міжнародне право? Як знайти орієнтири й не загубитися в новій реальності? І якою вона буде, ця нова реальність? У світі, де старі орієнтири руйнуються, авторка запрошує читача подивитися на Європу і Україну не як на окремі світи, а як на єдину історію боротьби, цінностей і відповідальності.

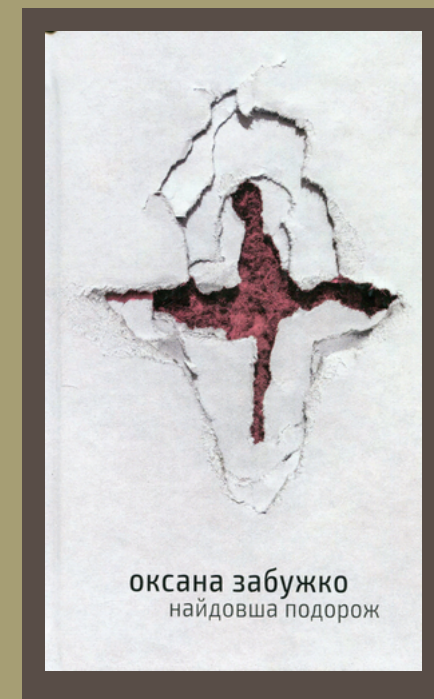
Забужко, О. **Наша Європа** / О. Забужко. - Київ : Комора, 2025. - 304 с

"Найдовша подорож" - це не тільки українська війна, ні в якому разі не локальна українська війна. Це війна українців за незалежність, в дійсності це війна значно серйозніша, яка покликана підчистити помилки 300-літнього циклу людської історії. Забужко розглядає витoki сьогодношньої російсько-української війни у двох часових вимірах - тридцятилітньому і трьохсотлітньому, перемежуючи їх власними спогадами про те, як необлічима сума людських воель здатна змінити хід історії.

Забужко, О. **Найдовша подорож** / О. Забужко. - Київ : Комора, 2022. - 168 с

"Тлом до української війни за незалежність іде смислова війна"

Сергій Жадан. Письменник, музикант, військовий громадський діяч

“ЗА НАС ЦЮ ВІЙНУ НІХТО НЕ ВИГРАЄ”

"Знати, що ти і далі лежиш за випаленою горою,
що до тебе так просто дістатись дорогою, вивернутою, старою,
місто в якому я виріс, життя, яке видавалося грою.
Але хто мене пустить тепер до твоїх околиць?
Хто стане дивитись на мене з-поза твоїх віконниць?
Що за радість вертатися в місто мертвих, яка з цього користь?
Зражений тобою, викинутий за твої межі,
відлучений від твоїх спальників та бульварів.
Громадяни твої одягають святкові одяжі,
земля під ногами здригається від ударів.
Але поки ще не видно великої тіні,
яка накриє твої вулиці й площі,
і я стою за випаленою горою, в сонячному промінні,
і оплакую тебе, місто – ненависне, найдорожче.
Мабуть я не єдиний, хто оплакує, мабуть.
У мене більше немає дому, у мене є лише пам'ять.
Але як вони б'ють із твоїх кварталів, чорт, як вони валять.
Як їм добре спиться нині в моєму домі,
в місті, де всі імена відомі, всі адреси відомі.
Коли ти, господи, дивишся в дзеркало,
що ти бачиш в своїй подобі?
Горе тобі, місто всіма забутих.
Горе твоїм жінкам, яким народжувати серед погрому.
Місто зради, місто розпачу, місто отрути.
Горе всім, хто не повернеться до власного дому.
Тихі години липневого надвечір'я.
Золоті зірки серед листя густого.
Знати, що чорний дощ затопить твої подвір'я.
Знати, що він не омине нікого."

Спи, моє дитя, мати двері зачина,
Як прийду додому я – скінчиться війна!..
Не дивись у вікно, в світі ллється кров,
Як дістане серце бронь – скінчиться й любов...

Що з ними буде, коли вони всі повернуться?
Стерті, мов зуби тварин, камінні вервиці,
Зморшки довкола очей – глибокі, як ріки в березні.
Справжня віра виростає з ересі.
Доки вони тягаються палестиною,
Сонце над ними горить золотою пластиною.
Торкайся святої землі обгорілою шкірою,
Війна за нові території завжди пов'язана з вірою.

Сивіють батьки, бачать лиш круки,
Як за кроком крок ідуть в небо вояки...
Все колись мине, як трава зійде,
Тільки шкода, що не я виростив тебе
Виростив тебе... Виростив тебе...
Виростив тебе... Виростив тебе...

Коли вони повернуться, коли роззброються,
Коли вони відстояться в чорній хроніці,
Поруч із ними залишаться найбільш віддані.
За війною найкраще спостерігати на відстані.
Їм ще згадають усе, що сьогодні не має значення,
На них ще посипляться зречення та звинувачення,
Їх ще зроблять винними в усьому, що нині діється,
Їм ще влаштує трус небесна митниця.

А доки вони сполохують небо знаменами,
Лишаються непереможними та безіменними,
Знають, що все дарма, що все по справедливості.
Чим далі війна, тим більше потрібно сміливості!..

З початку широкомасштабного вторгнення росії в Україну Жадан прийняв для себе рішення не писати, а зосередитись на волонтерській діяльності:
"Творчість не матиме сенсу, якщо в нас не буде нашої України, нашої держави. Відтак, віршів, прози, пісень до Перемоги не писатиму. Для мене нині на перший план вийшла матеріальна допомога армії та постраждалим від навали людям. Бо те, що ми бачимо на цій війні - справжнє жахіття, зло в чистому вигляді. Тому скажу усім, хто мене чує: відкиньте будь-які ілюзії щодо "наївних" та "зомбованих" росіян. Вони прийшли до нас свідомо, щоби вести війну на наше тотальне знищення як нації, народу".

Комітет літературознавчих наук Польської академії наук відзначає: "Його голос як поета вже багато років має особливе значення для українців. Вільна Україна значною мірою говорить і думає словами Жадана, уважно вслухається у них.

Сьогодні поет у своєму Харкові.
Він бореться".

Жадан оголосив про вступ до лав 13-тої бригади Нацгвардії України "Хартія", яку давно активно підтримував.

Артур Дронь. Військовий, письменник: «Ті, хто бачили біль, на болю не спекулюють»

“На правах ветерана-інваліда війни певне можу собі дозволити. Мав за велику честь знаходитись поруч із найкращими людьми цієї країни і говорити: «Служу українському народові»”.

”Ми ніколи не були самі у важкі часи, бо наша культура також є в рюкзаках. З нами Євген Плужник, у смутку й скорботі за вбитими. Василь Стус вболіває за нашу непокору й твердість чи то в окопі... Завжди, міцно і постійно - Шевченко. Мегауспішний колишній раб Шевченко. Який нікуди не зникає. Який присутній тут вже двісті років”, - пише Артур Дронь.

«Війна, в якій ми живемо і помираємо – або – Гемінгвей нічого не знає»

Свіжа книжка 2025 року Артура Дроня доповнює бібліотеку книжок від сучасних письменників-військових, які захищають Україну у російсько-українській війні. Після поезії Дронь заговорив прозою:

"Гемінгвей нічого не знає" – це третя в доробку й перша прозова книжка ветерана теперішньої війни двадцятичотирирічного Артура Дроня, творчість стала голосом цілого покоління.

Ми часто питаємо себе, які книжки нам розкажуть про цю війну, які тексти допоможуть нам зрозуміти її природу, дадуть відповіді на наші питання про життя у війні. Знавцем війни був американець Ернест Гемінгвей. Ключовим текстом у доробку Гемінгвея роман "По кому подзвін" - про відданість і жертвовність американського добровольця у громадянській війні в Іспанії. Дронь каже - *«Нам потрібна нова література, яка буде антивоєнною, але не антимілітарною, адже нам потрібно показати світові нашу істинну українську позицію, коли українцям знову довелося взяти до рук зброю проти росіян, щоб захиститися й вижити».*

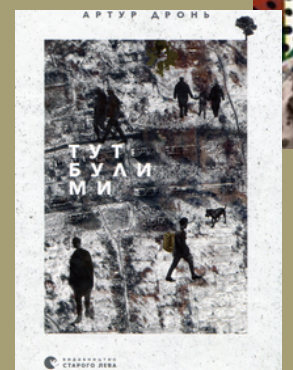
Артур Дронь - щирий вірянин. Він багато говорить про Бога та віру під час війни. Водночас письменник зауважує самотність людини у світі, її беззбройність перед життєвими викликами: *“Інколи таке враження, наче Бог створив нас і демобілізувався, залишивши самих без підготовки і бойового досвіду”.*

Він напівіронічно пише: *“Знову й знову залазити в окопи, мерзнути і пильнувати ворога - це така Служба Божа, якої не зустріти в жодному храмі”.* На війні є місце вірі, але вона, як пише Дронь, може бути дуже різна. Необов'язково це віра у Бога, іноді це міцне переконання, що над нами нікого немає, але і це своєрідна віра. Віра у життя та шалена жага до життя.

В цій книзі автор боявся, що показавши вразливість, зійде з розуму, здасться і більше ніколи не підніметься, та врешті віднайшов у собі простір для великої любові до життя.

Ця життєствердна книга дарує надію на те, що нашому щасливому майбутньому - бути.

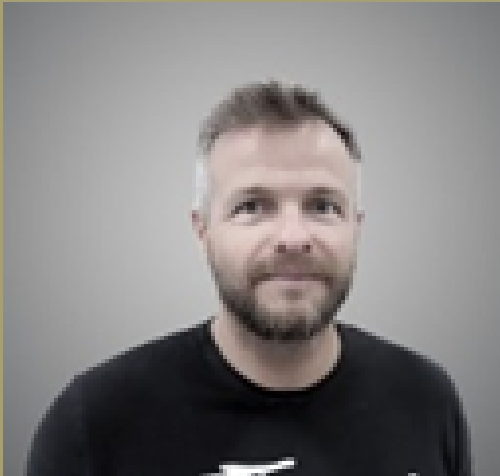
Перебуваючи на фронті, продовжував писати. У 2024 році збірка його поезії "Тут були ми" вийшла норвезькою у видавництві Audiatur

Артем Чапай. Письменник, публіцист

«Я відчув, що набагато краще бути не пасивною жертвою агресії, а активним діячем опору проти

Артем Чапай — письменник, перекладач, репортер, мандрівник, член українського PEN-клубу, автор тревелогів, романів «Червона зона», «Понаїхали», «The Ukraine» та інших. З лютого 2022 року в ЗСУ

“Український чоловік і батько, який вважав себе пацифістом, вирішив, що не зможе жити з собою, якщо не піде на війну, щоб захистити свою країну від російського вторгнення. На цих сторінках він дивиться філософським поглядом на руйнування, свідком яких він був, показуючи, якою є війна для тих, хто не народився бути воїном”, — зазначили у The Washington Post.

«Не народжені для війни»
Артема Чапая —
у топі нонфікшну
2025 року
від The Washington Post

Історія книги **«Не народжені для війни»** незвична. Спочатку вона вийшла на початку минулого року в Франції у видавництві Bayard як “Les gens ordinaires ne portent pas de mitraillettes” («Звичайні люди не носять кулеметів») у перекладі Ірини Дмитришин. І стала однією з найкращих книг 2024 за версією газети Le Monde.

Про себе: *«Як письменник я почав розглядати для себе інші жанри. Раніше зневажливо ставився до фентезі та горор. Зараз розумію: якщо описувати щось таке, як зараз, то, можливо, найкраще підходить фентезі. Про всіх цих людей-орків, які сунуть, як навала. Водночас хтось там у кремлі гниє живцем та хоче з собою «загарбать і з собою взяти в домовину ще одну країну», якщо переінакшити цитату Шевченка. Занадто багато крові та м'яса, щоб описувати це реалістично. Тому потрібен інший жанр. Певна, так би мовити, філософізація. Але наразі це просто думки. Треба, щоби все закінчилося, бо, як казав Гегель, «сова Мінерви вилітає опівночі». Писати про велику подію можна, коли вона завершиться. Найконкретніший план країни зараз - вижити».*

У книзі багато історій –
особистих і чужих.
Вона немов есенція
життя «тут і тепер»,
вихопленого з
документальною
точністю – щемка,
насичена, болісна,
сповнена любові і
гіркоти.

Про книгу: *«Можна сказати, оголена хроніка внутрішніх перетворень людини, яка зробила вибір стати військовим. Ненасильницькі ідеали головного героя розбиваються щойно йому доводиться зіткнутися з фронтовими реаліями, бо, як сам каже, життя «до двадцять четвертого» і «після двадцять четвертого» - це два різні життя».*

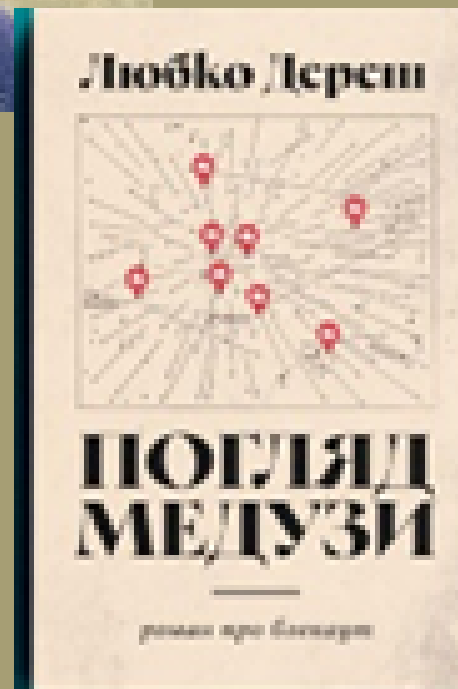
“Україна досі тримається перед лицем Мороку передусім за рахунок отієї справжньої «ось-України». За рахунок “звичайних надзвичайних людей”, які носять не тільки патріотичні дизайнерські світшоти й вишиванки, а й піксель із мультикамом.

Людей, не народжених для війни», - пише Артем.

“Зараз ми відчуваємо цей тиск війни й необхідність діяти оперативно”.

Чи можливо перемогти внутрішню й зовнішню темряву, коли звичний світ котиться в прірву? Відомий український письменник Любко Дереш ділиться щирими думками про війну, натхнення та силу людського духу. Від історій про поранених друзів та розширення свідомості до роздумів про майбутнє України. Як література воєнного часу допомагає осмислити реальність, чому єдність України- наша зброя, і що робить українців унікальними, та чи є майбутнє у книги?

Любко Дереш написав новий роман, у якому подає переживання війни через погляд цивільних: застигання і закам'яніння від прямого погляду на неї численних героїв і героїнь, в рисах яких проступає образ Медузи Горгони. Це міг би бути роман про повернення героя з війни, але замість персонажа-переможця ми отримуємо тень, що побувала в царстві Аїда і тепер належить йому. Дереш розглядає війну крізь призму античних міфів, зосереджуючись на психічних переживаннях, а не на батальних сценах. Письменник використовує античні мотиви для актуалізації сучасних подій в Україні. Автор зазначає, що війна привносить в літературний простір архетипи Боротьби і Перемоги та вважає, що головна боротьба має відбуватися проти невігластва, глупства та безумства, а не тільки за територію.

Дереш, Любко. Погляд медузи. Маленька книга п'ятьми : роман / Л. Дереш. - Львів : Вид-во Анетти Антоненко, 2024. - Книга. - 196 с.

Твір досліджує вплив війни на людську психіку та стосунки. Про страх, який потрібно подолати, і про світло, яке допомагає рухатися вперед. Все, що зараз пишеться про війну, є частиною культурного захисту України. Це створює інформаційний щит проти російської пропаганди та формує нашу власну історію

Л. Дереш: «Один із основних інструментів роману - міф. Він допомагає осмислити війну не лише через сухі новини, а як частину глибших процесів. Ми щодня читаємо короткі повідомлення, сповнені фактів і цифр, але міфи та архетипи допомагаємо цілісно побачити картину того, що з нами відбувається...»

"Я гадаю, що до кожного голосу в нинішній ситуації дослухаються. Кожен вірш, есей, виступ, зібраний гріш, придбане військово спорядження наближає нас до перемоги".

"Я почав писати вірші про війну, починаючи з 24 лютого. Пригадую, що інформація про брутальний напад Росії на Україну мене просто шокувала. Чомусь мені видавалося, що війна і поезія не будуть більше взаємопов'язані. Я помилявся. Війна ввійшла в наше щоденне життя, де хто б не мешкав,"

"Водночас все українське стало цікавити світ, який так довго нас не хотів помічати. Світ, як я бачу, відкриває для себе Україну, і цей процес ми маємо використати - заявити про себе на повен голос".

Василь Махно родом з Тернопільщини, з 2000 року проживає в Нью-Йорку, де працює науковцем НТШ-Америка. Його твори перекладені більше, ніж 25 мовами світу. Від початку "гарячої" війни в Україні присвятив їй десятки віршів, з яких уклав своєрідний цикл, збірку під назвою "Псальма", за назвою однойменного вірша, що присвячений подіям у Бучі. Також за цими віршами була створена моновистава.

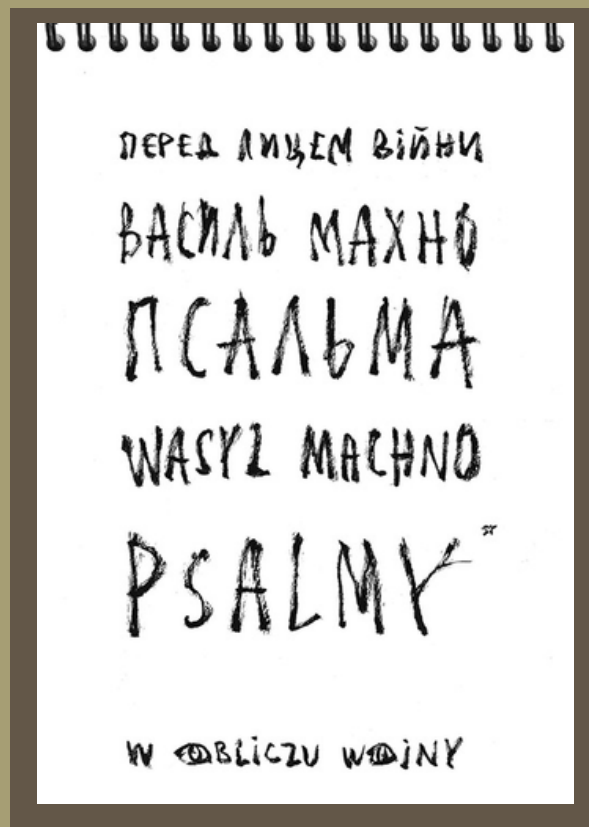
дівчинка вбита - прострелений хлопчик
тепер вона - ластівка; він - горобчик
тепер вони птаство птахів
невдовзі проб'ється трава - пролізе
крізь їхню кров й іржаве залізо
крізь літери читаних нами псалмів

у тому дворі де були їх будинки
війна справляла свої обжинки
пів кварталу - вночі під обстріл
дівчинка з мамою спали в квартирі
хлопчик з батьками зупинився при дверях
коли ракети летіли у гості.

їх будинки струнуло - і їх накрило
і тоді вони взяли пташині крила
бо тривожні валізки тримали батьки
пристиснувши дітей як стискають еспандер
півгодини шипіли вогненні «Гради»
потім тиша гуділа як тіло ріки

потім тиша дзвеніла у вухах псалмами:
знерухомлений хлопчик нерухою мами
мертва дівчинка - й тиша тиш
цей горобчик на гілці і це ластів'ятко
нам пташиною мовою будуть співати
а ми відспіваєм псалми по них

а ми коли будемо жити весною
з горобчиком й ластівкою над борозною

"Так буття спілкується з війною, з кожним днем військового покрою, страхом смерті, відчаю й жалю безпорадні і слова, і вірші: тільки це гудіння дзвонів тиші тільки це стриміння на краю. Ця війна накрила нас, як води, по уста, по шию; це як сходи сходження на гору і з гори. Тиша огортає, хто там кличе? Хто над ким у розпачі кигиче, й зашкарубне в горі як горіх?"

У книжці «Псальма / PSALMY» представлено в оригіналі українською та в перекладі Богдана Задури польською майже два десятки віршів, які Василь Махно написав від часу повномасштабного вторгнення російської армії в Україну.

Це поезії про людей, які безпосередньо опинилися віч-на-віч із війною. Махно намагається словом впіймати вбивчий погляд війни. Книга «Псальма / PSALMY» скидається на шокову терапію і на практику логотерапії

Андрій Курков. Письменник, перекладач, критик

“Я вважаю, що там, де говорять про Україну і війну, мають чути голос українських авторів”

“Місія письменника під час війни – це не обов’язково створювати тексти. Це створювати мотивацію. Це підтримувати надію”, – вважає один із найбільш перекладених українських письменників Андрій Курков.

Його голос нагадує світові, що навіть у часи війни гумор може бути рятівним, а надія непохитною.

Книга **"Наша щоденна війна"** Андрія Куркова отримала французьку премію як найкращий європейський роман. Це документальна книжка про життя українців та України під час війни, яка складається з майже трьох десятків есе. На сайті видання Noir sur blanc зазначають, що це "винятковий текст": *«Іноді абсурдне щоденне життя, позначене опором, солідарністю та непохитною рішучістю»,* — підкреслюється в преамбулі книги.

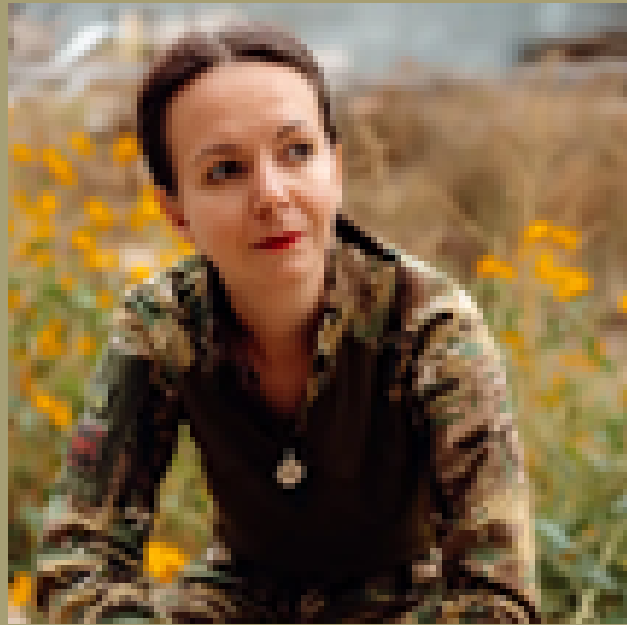

Книга **«Війна»** Андрія Куркова — це сильна та важлива книга, яка не залишає байдужим нікого, хто цікавиться сучасною Україною та її долею. Автор пише про війну не з позиції політика або аналітика, а з позиції письменника та громадянина, який хоче бачити свою країну мирною та єдиною. «Війна» Андрія Куркова — це збірка творів, які висвітлюють різні аспекти війни на Донбасі та в Криму. Автор показує, як війна впливає на життя звичайних людей, на їхні думки, почуття, стосунки. Він також робить спробу зрозуміти причини та наслідки конфлікту, аналізуючи історичні, політичні та культурні фактори.

Книга **"Щоденник вторгнення"** письменника, журналіста та кіносценариста Андрія Куркова потрапила до списку найкращих книжок, виданих у Бразилії за першу половину 2025 року.

«Я, як і колись, на «Азовсталі» найкраще можу писати тексти. Зараз в мене є така можливість - писати, говорити», - каже журналістка.

Валерія описала реалії військового життя у книжках «Азовсталь. Сталева пресслужба» та «Полон». Для пресофіцерки ці видання важливі не тільки тому, що вони є результатом її творчості, а й через те, що у них збережені ключові події її особистого життя та життя побратимів. Водночас її рукописи є способом боротьби за військовослужбовців, які досі знаходяться в полоні.

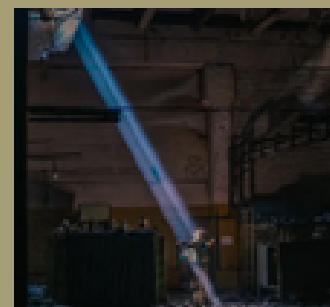
Валерія «Нава» Суботіна - українська військовослужбовиця, письменниця та журналістка, яка стала символом стійкості й мужності під час війни в Україні. Відома своєю активною участю у захисті Батьківщини, а також творчим талантом, який втілюється у її літературних творах, що глибоко відображають життя військових та реалії війни. З початком повномасштабного російського вторгнення знову була мобілізована як прес-офіцер до «Азову», пережила жахіття поранення на «Азовсталі» та майже рік російського полону.

Книга «Азовсталь. Сталева пресслужба» присвячена усім медійникам, у яких ворог спробував забрати голос. «Нам важко було розповсюджувати ту інформацію, яку ми отримували, особливо на початках, тому що територія була майже одразу відрізаною від зв'язку. Тоді в нас ще не було старлінків, і щоб просто відправити повідомлення, треба було під обстрілами залазити на висотки аби наші люди в Україні отримали кілька слів», -

У підземеллях пресслужба «Азову» облаштувала робочі зони, де працювали з ноутбуками, передаючи у світ інформацію про те, що відбувалося у Маріуполі.

15 квітня під час чергового обстрілу заводу Валерію поранило. Того дня на «Азовсталь» скинули авіабомбу, яка зруйнувала один з таких підземних бункерів. Військова багато днів провела у підземному польовому шпиталі, який назвали «Залізяка». Її колега по пресслужбі «Азову» Орест (Дмитро Козацький) продовжував переміщуватися катакомбами заводу сам. Знімав і публікував фото з оточеного заводу.

“В той період народилася ця його легендарна фотографія “Світло переможе” - це його автопортрет. Його нікому було сфотографувати. Він був абсолютно один. І він сфотографував себе в цьому світлі на свій телефон. Він продовжував боротися і він витягував мене”.

“Ми були відрізані від світу. Для мене було важливо запам'ятати все, щоб стати голосом полонених”, - каже Валерія.

Для ветеранів Суботіна відкрила у Києві простір YOUkraine hub

Вірш-заклинання "Враже" Людмила Горова опублікувала на своїй сторінці в фейсбук 22 квітня 2022 року. За лічені години вірш облетів всю планету завдяки соцмережам та українській спільноті у світі, згодом був покладений на музику та перекладений різними мовами - польською, англійською, німецькою, французькою, грузинською та японською мовами.

"Вірш "Вражі", який став дуже гарною піснею, став першим моїм таким популярним твором.

Для мене це було несподівано. Писався він у дуже "чорний" період, коли широко відкрилося те, що роблять росіяни на окупованих територіях України.

Говорити про це прямо, без метафор було неможливо важко.

Слова пісні поклали на музику, і пісня "Враже" від Енжи Крейда також стала хітом. Її почали називати справжнім заклинанням, що обрушують на голови ворога.

Сію тобі в очі,
Сію проти ночі.
Буде тобі, враже,
Так, як Відьма скаже.
Скільки у святу землю
Впало зерен жита -
Стільки разів буде
Тебе, враже вбито.
Скільки, враже, півень
Вночі кукуріка -
Стільки днів у тебе
Доживати віка.
Богові - Боже.
Ворогу - Вороже.
Буде тобі, враже,
Так, як Відьма скаже.
Скільки зробиш, враже,
Кроків по Вкраїні -
Стільки твого ляже
Роду в домовині.

Стане на півсвіту
Чорного пристріту,
Буде тобі, враже,
Так, як Відьма скаже.
Писанку розпишу,
Люльку заколишу,
Матір твою, враже,
Без дітей залишу,
Батька твого, враже,
Смертю заспокою,
Жінку твою, враже,
Висушу ганьбою.
Богові Боже
Ворогу - вороже
Буде тобі, враже,
Так як Відьма скаже.

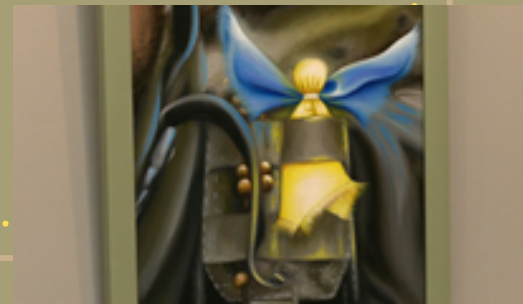
Як просію горе
Крізь дрібненьке сито -
Станеш ти про пекло
Господа просити.
Та не буде, враже,
Смерть твоя легкою.
Та й у смерті, враже,
Не знайдеш спокою.
Слово моє липке,
Слово моє кріпке,
Буде тобі, враже,
Так, як мати скаже,
Буде тобі, враже,
Як дружина скаже,
Буде тобі, враже,
Як дівчина скаже,
Буде тобі, враже,
Як дитина скаже,
Буде тобі, враже,
Так. Як. Відьма. Скаже.

A WORLD WITHOUT WAR

Подорожуйте світом майстерного
слова українських письменників ...
Читайте "військову" українську
літературу ...
Любіть Україну та її культуру ...

THE WAR IS NOT OVER

"Янгол-Охоронець". Анна Шабалова. Рівне

Творчість українських, зокрема рівненських
письменників про війну
мікс з інтриги, пригод, любові і ...
думок про вічне ...

A WORLD WITHOUT RUSSIA

